

Arrest

nr. 246 030 van 11 december 2020
in de zaak RvV x

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Dominicaanse nationaliteit te zijn, op 31 juli 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 22 juni 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. De bestreden beslissing is op 1 juli 2020 aan verzoeker ter kennis gebracht.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 7 augustus 2020 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 oktober 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 oktober 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES .

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat I. ROOX als bewindvoerder van advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor verzoeker en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 15 november 2018 legden de Nederlandse referentiepersoon, de heer M.R. en mevrouw M.R.L.M., de moeder van de partner van verzoeker, een verklaring wettelijke samenwoning in België af.

Op 11 juni 2019 diende de partner van verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart als familielid van een burger van de unie, in functie van haar Nederlandse stiefvader, de heer M.R.

Ook op 11 juni 2019 diende verzoeker, in functie van de Nederlandse stiefvader van zijn feitelijke partner, een aanvraag in voor een verblijfskaart als ander familielid van een burger van de unie.

Op 4 december 2019 weigerde de gemachtigde het verblijf van meer dan drie maanden aan de partner van verzoeker en hun minderjarige kinderen zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 4 december 2019 weigerde de gemachtigde het verblijf voor meer dan drie maanden aan de verzoeker met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 3 januari 2020 diende de partner van verzoeker voor zichzelf en hun minderjarige kinderen een derde aanvraag in als familielid van een burger van de Unie, in functie van haar Nederlandse stiefvader.

Op dezelfde dag diende verzoeker ook een derde aanvraag in voor een verblijfskaart als ander familielid van een burger van de Unie, in functie van de Nederlandse stiefvader van zijn feitelijke partner.

Op 22 juni 2020 weigerde de gemachtigde het verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten aan de partner van verzoeker (bijlage 20). Tegen deze beslissing diende zijn partner een beroep in bij de Raad, gekend onder het rolnummer RvV 250 736.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 58 of 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 03.01.2020 werd ingediend door:

Naam: V. G. Voornamen: J. I. Nationaliteit: Dominicaanse Republiek

Geboortedatum [...]1975 Geboorteplaats S. D.

Identificatienummer in het Rijksregister: [...]

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: [...] RIEMST om de volgende reden geweigerd:3

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie. Betrokkene vroeg op 03.01.2020 voor de derde maal gezinshereniging aan met de stiefvader van zijn partner, zijnde M. R., van Nederlandse nationaliteit, met rijksregisternummer [...].

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: 'de niet in artikel 40bis, §2. bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie,

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2', moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel'.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

- *reispaspoort Dominicaanse Republiek ([...]) op naam van betrokkene, afgeleverd op 20.02.2014 met visumsticker en uit- en inreisstempels waaruit blijkt dat hij Schengen inreisde via Duitsland op 27.09.2014*

- *kadastraal attest dd 22 01.2019 op naam van betrokkene - kadastraal attest dd. 22.01.2019 op naam van de partner van betrokkene*

- *rekeninguittreksels KBC op naam van de referentiepersoon voor de periode 24.01.2018 - 31.12.2018*

- *afschrift Basisregistratie Personen dd. 14.09.2018 op naam van referentiepersoon*

- *afschrift Basisregistratie Personen dd. 03.09.2018 op naam van de partner van de referentiepersoon*

- *arbeidsovereenkomst (Amar Roti) dd. 01.02.2019 op naam van de referentiepersoon - documenten Banreservas*

- *document 'bijzondere volmacht van vertegenwoordiging' dd. 10.01.2011 waarin de referentiepersoon volmacht geeft aan een derde (advocaat-beheerder) om een geldsom te beheren en vanuit dit bedrag sommen te verstrekken aan de partner van betrokkene, bijbehorende kwitanties*

Oficina de Abogados y Notaria Sanchez Rosario & Asociados voor de periode november 2013 - oktober 2014

- *overschrijvingen geldstortingen vanwege de referentiepersoon aan de partner van betrokkene uit de periode januari - september 2019*
- *attesten OCMW Riemst dd. 17.09.2019 Deze stukken werden reeds voorgelegd in het kader van de eerdere aanvraag gezinshereniging dd. 11.06.2019, en besproken en weerlegd in de bijlage 20 dd. 04.12.2019. Er kan dienstig naar verwezen worden. In het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging werden volgende bijkomende en geactualiseerde documenten voorgelegd.*
- *bijkomende kwitanties Oficina de Abogados y Notaria Sanchez Rosario & Asociados januari 2011 - oktober 2013: in de bijlage 20 dd. 04.12.2019 werd met betrekking tot deze uitgekeerde sommen gemotiveerd dat 'deze sommen (...) vooreerst, behoudens bewijs van het tegendeel, veel te laag (zijn) om daadwerkelijk in het levensonderhoud van een gezin van 4 ... te kunnen voorzien in die zin dat ze er effectief afhankelijk van zijn. ... Het wordt heden niet aannemelijk gemaakt dat zij vooreerst in het verleden en in het land van herkomst een gezin van 4 zou moeten onderhouden hebben met de voorgelegde bedragen die werden overgemaakt.' Deze bijkomende geldstortingen doen geen afbreuk aan de vaststellingen van de bijlage 20 dd. 04.12.2019, Immers, deze overgemaakte maandelijkse bedragen zijn gelijk aan deze die reeds eerder voorgelegd werd; de voorgelegde sommen zijn, behoudens bewijs van het tegendeel, te laag. Er wordt ook in het kader van de huidige aanvraag niet aangetoond dat betrokkene (en haar partner) in de periode van deze stortingen (januari 2011 - oktober 2014) onvermogen waren en op deze sommen aangewezen was om te voorzien in haar levensonderhoud (en dat van haar gezin), dan wel dat deze sommen verzonden en aangewend werden voor overige doeleinden.*
- *geactualiseerde geldstortingen vanwege de referentiepersoon aan de partner van betrokkene uit de periode oktober 2019 - maart 2020: echter, deze geldstortingen hebben betrekking op de situatie in België, en zijn dan ook niet relevant in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.*
- *kwitanties 'betaling huur' vanwege de referentiepersoon aan een derde voor de periode augustus 2015 - oktober 2016 en februari 2018 - februari 2019 echter, louter op basis van deze kwitanties kan niet opgemaakt welke huur betaald werd (er werd vb. geen bijbehorende huurovereenkomst voorgelegd) en of, en zo ja, in welke mate deze betalingen dienen beschouwd te worden als financiële steun vanwege de referentiepersoon aan betrokkene. Voor zover deze documenten dienen aanvaard te worden als begin van bewijs, dient opgemerkt te worden dat deze in hun geheel betrekking hebben op de situatie in België, en dan ook niet relevant zijn in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.*
- *geactualiseerd kadastraal attest dd. 28.02.2020 op naam van betrokkene en geactualiseerd kadastraal attest dd. 28.02.2020 op naam van de partner van betrokkene waaruit blijkt dat er op datum van deze attesten geen onroerende eigendommen geregistreerd stonden op hun naam in de Dominicaanse Republiek echter, deze gegevens hebben betrekking op de situatie na de aankomst van betrokkenen in België, en zijn dan ook niet relevant in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.*
- *geactualiseerde documenten met betrekking tot de bestaansmiddelen van de referentiepersoon: loonfiches voor de periode december 2019 - februari 2020 waaruit blijkt dat hij in de periode een gemiddeld maandelijks inkomen had van €1633,97: echter, gelet op de gezinssamenstelling van de referentiepersoon, blijkt uit deze documenten niet dat hij beschikt over de nodige bestaansmiddelen om zowel betrokkene als diens partner en twee minderjarige kinderen ten laste te nemen.*
- *geactualiseerde attesten dd. 16.03.2020 waaruit blijkt dat zowel betrokkene en zijn partner als de referentiepersoon en diens partner op datum van de attesten geen financiële steun ontvingen vanwege het OCMW te Riemst*
- *attesten 'verklaring van lidmaatschap' mutualiteit De Voorzorg op naam van betrokkene en zijn gezin Er dient in eerste instantie opgemerkt te worden dat uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dat betrokkene en zijn gezin minstens sedert het najaar van 2015 in België verblijven; de referentiepersoon werd officieel ingeschreven in ons land op 03.11.2016. Van een (dreigende) schending van het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon is geen sprake.. Voorzover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens Het gegeven dat betrokkene en de referentiepersoon op heden officieel gedomicilieerd zijn op hetzelfde adres in België, doet geen afbreuk aan deze vaststellingen. Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond dat hij onvermogen was in zijn land van herkomst of origine voor zijn komst naar België, er onvoldoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine effectief ten laste was*

van de referentiepersoon, en dat er niet afdoende werd aangetoond dat de referentiepersoon op heden beschikt over voldoende bestaansmiddelen om zowel betrokkene als zijn gezin ten laste te nemen. Het gegeven dat de referentiepersoon op 03.11.2016 werd gedomicilieerd op het adres waar betrokkene en zijn gezin reeds verbleven sedert minstens het najaar van 2015 (officiële domiciliëring dd. 15.11.2018), doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat beiden officieel op hetzelfde adres woonachtig zijn, heeft niet automatisch tot gevolg dat betrokkene ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, met op deze in het land van herkomst of origine. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen."

2. Onderzoek van het beroep

In zijn enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 houdende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de materiële motiveringsplicht en van de redelijkheidsplicht.

Verzoeker licht zijn middel toe als volgt:

"Aangezien de bestreden beslissing stelt als volgt: "De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te kunnen genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie."

Artikel 40bis, §2, 3° van de vreemdelingenwet stelt: "...Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintigjaar of die te hunnen laste zijn. die hen begeleiden of zich bij hen voegen..."

Gezien verzoeker ouder is dan 21 jaar dient hij aan te tonen dat hij ten laste is van de referentiepersoon. Verweerder weigert in casu het verblijf van meer dan drie maanden aan verzoeker omdat verweerder van mening is dat niet aan de vereiste voorwaarden zou voldaan zijn. Volgens verweerder zou verzoeker onvoldoende bewijzen hebben voorgelegd die aantonen dat verzoeker in zijn land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon en dat hij aldaar onvermogen was. Ook stelt de bestreden beslissing dat er niet afdoende werd aangetoond dat de referentiepersoon over voldoende bestaansmiddelen beschikt om hem en zijn gezin ten laste te nemen.

Dat de motivering geenszins aanvaard kan worden.

Dat volgens de richtlijn van de Europese Commissie aangaande de omzetting en toepassing van Richtlijn 2004/38/EC alle relevante bewijzen in aanmerking moet nemen voor de beoordeling van het "ten laste" zijn. Dat in deze richtlijn geen voorwaarden gesteld worden aan de manier waarop het ten laste zijn moet worden aangetoond. Dat de bewuste richtlijn bovendien stelt dat dit bewijs met alle middelen geleverd mag worden. Het I Hof van Justitie interpreteert het begrip 'ten laste zijn' in de arresten Jia en Reyes. Daaruit volgt dat meerderjarige kinderen slecht een verblijfsrecht erkend kunnen zien indien ze materieel worden ondersteund door de ascendent, die een burger van de Unie is, die in België verblijft of diens echtgenoot of partner omdat ze niet in hun eigen basisbehoeften kunnen voorzien en dat die afhankelijkheid reeds bestaat in het land van oorsprong of herkomst tot op het moment van de aanvraag. In het arrest Reyes van het Hof van Justitie wordt dit verwoord als volgt:

"20. In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als 'ten laste' van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van de richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42).

21. Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt ondersteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35).

22. Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in de zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37). " In het arrest Jia werd uitdrukkelijk gesteld dat onder 'te hunnen laste komen' moet worden verstaan dat het familielid van een gemeenschapsonderdaan die in een andere

lidstaat is gevestigd de materiële ondersteuning nodig heeft van deze onderdaan of zijn echtgenoot teneinde in zijn basisbehoeften te voorzien in de lidstaat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het moment dat hij verzoekt om hereniging met die onderdaan. De voorwaarde van ten laste zijn moet bijgevolg begrepen worden in het licht van deze rechtspraak, zodat dit meebrengt dat het 'ten laste zijn' inhoudt dat de aanvrager ten laste was van de gemeenschapsonderdaan in het land van herkomst vooraleer hij naar België kwam. Volgens het Hof van Justitie is het 'ten laste zijn' een feitenkwestie en mag daarom op alle mogelijke manieren bewezen worden.

In het geval van verzoeker zijn er ruim voldoende bewijzen voorgelegd die aantonen dat hij en zijn gezin in hun land van herkomst ten laste waren van de referentiepersoon. Sedert 2011 wordt hen maandelijks via de advocaat van de referentiepersoon 10.500 pesos (401,53 euro) overhandigd. Dit bedrag is, in tegenstelling tot wat verweerder beweert, ruim voldoen om aldaar te kunnen overleven. De kosten voor levensonderhoud is daar veel lager dan in België. Uit de bijgebrachte stukken blijkt duidelijk dat de nood aan financiële en materiele ondersteuning vanuit verzoekers kant al in het land van herkomst bestond. De uiteenzetting van verweerder faalt in rechte en in feite.

Van een sterke afhankelijkheidsrelatie tussen verzoeker en de referentiepersoon is zeker sprake. Het is de referentiepersoon die verzoeker en zijn gezin zowel materieel als financieel ondersteunt. Niet enkel in hun land van herkomst is de afhankelijkheidsrelatie zichtbaar, ook in België blijven zij ten laste van de referentiepersoon. Het is de referentiepersoon die hun huur in België betaalt. Ook wordt hen maandelijks een bedrag overgemaakt die ervoor moet zorgen dat zij in hun basisbehoefte worden voorzien. Al deze bewijzen zijn aan verweerder overgemaakt. Volgens verweerder dient verzoeker ook aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst onvermogen was. Verzoeker heeft dit aangetoond aan de hand van een officiële document. Daarenboven, het feit dat aan verzoeker geregeld geld werd overhandigd is reeds een indicatie dat verzoeker onvermogen was en afhankelijk was van de financiële steun van buitenaf. In een arrest van 26 oktober 2018 oordeelde Uw Raad dat het begrip 'ten laste' hoofdzakelijk een actieve ondersteuning door de referentiepersoon vereist en dat het bewijs van onvermogen slechts bijzaak is.

De bestreden beslissing stelt tevens ten onrechte dat de referentiepersoon niet over voldoende bestaansmiddelen beschikt om het gezin ten laste te nemen. Het inkomen van de referentiepersoon ligt namelijk ruim boven het referentiebedrag. De referentiepersoon is prima in staat om verzoeker te onderhouden zonder dat hij ten laste valt van de openbare overheden. Tot op heden ontvangen zowel verzoeker als de referentiepersoon geen leefloon of steun van het OCMW. Op de dag van vandaag is verzoeker nog steeds ten laste van de referentiepersoon. Verweerder kan aldus niet op grond van de door haar gegeven motieven tot de conclusie komen dat niet voldaan is aan de vereiste voorwaarden van artikel 40bis van de vreemdelingenwet om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging. Er werd door verweerder onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van verzoeker. Een schending van de materiële motiveringsplicht lijkt voorhanden. De minister van Binnenlandse Zaken heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak. 'Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., administratief recht, Leuven, ACCO, 1990,31)'. De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht. Dat het middel bijgevolg ernstig is."

Verzoeker citeert het bepaalde in artikel 40bis, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet. Aangezien hij ouder is dan 21 jaar dient hij aan te tonen ten laste te zijn van de stiefvader van zijn partner, de referentiepersoon. Verzoeker kan de motieven van de bestreden beslissing waarin wordt gesteld dat hij niet aantoonst ten laste geweest te zijn in het land van herkomst en dat hij daar onvermogen was niet volgen. Ook stelt de gemachtigde volgens verzoeker ten onrechte dat de referentiepersoon niet over voldoende bestaansmiddelen beschikt om het gezin ten laste te nemen. Verzoeker stipt aan dat volgens de richtlijnen van de Europese Commissie over de omzetting en toepassing van de Richtlijn 2004/38/EG alle relevante bewijzen in aanmerking moeten worden genomen voor de beoordeling van het ten laste zijn. Dit bewijs moet met alle middelen geleverd kunnen worden. Verzoeker verwijst naar de arresten Jia en Reyes van het Hof van Justitie en citeert ook uit het arrest Reyes. Verzoeker leidt uit deze rechtspraak af dat het familielid moet aantonen dat hij de materiële ondersteuning nodig heeft van de onderdaan van de unie of zijn echtgenoot teneinde in de basisbehoeften te voorzien in het land van herkomst op het moment dat hij verzoekt om hereniging met die onderdaan. Verzoeker erkent bijgevolg dat hij moet aantonen dat hij ten laste was van de referentiepersoon in het herkomstland vooraleer hij naar België kwam.

Concreet stelt verzoeker ruim voldoende bewijzen hiervan voorgelegd te hebben die aantonen dat hij en zijn gezin ten laste waren van de referentiepersoon. Sedert 2011 wordt aan verzoeker, via zijn feitelijke

partner, maandelijks via de advocaat van de referentiepersoon 10.500 pesos (of 401,53 euro) overhandigd. Volgens verzoeker is dit bedrag ruim voldoende om in het herkomstland te kunnen overleven omdat de kosten voor levensonderhoud daar veel lager liggen dan in België. Verzoeker meent dat de uiteenzetting van de gemachtigde dienaangaande faalt in rechte en in feite. Verzoeker benadrukt verder dat van een sterke afhankelijkheidsrelatie tussen hemzelf en de referentiepersoon zeker sprake is omdat hij hem en zijn gezin financieel en materieel ondersteunt. Ook in België blijven zij ten laste van de referentiepersoon omdat hij de huur betaalt in België en hen een maandelijks bedrag overmaakt dat ervoor moet zorgen dat verzoeker in zijn basisbehoeften kan voorzien. Verzoeker vervolgt dat hij een bewijs van onvermogen heeft voorgelegd via een officieel document. Sowieso is het feit dat aan verzoeker, via zijn feitelijke partner, geregeld geld werd overgeschreven reeds een indicatie dat verzoeker onvermogen was en afhankelijk van de financiële steun van buitenaf. Verzoeker verwijst hierbij naar rechtspraak van de Raad waarin werd gesteld dat het ten laste zijn hoofdzakelijk wordt aangetoond via een actieve ondersteuning door de referentiepersoon en het bewijs van onvermogen hieraan ondergeschikt is.

Wat betreft het motief dat de referentiepersoon niet over voldoende bestaansmiddelen beschikt om het gezin ten laste te nemen, stelt verzoeker dat het inkomen van de referentiepersoon ruim boven het referentiebedrag ligt. Dat het loon afdoende is om verzoeker en zijn gezin te onderhouden blijkt volgens verzoeker uit het feit dat zowel verzoeker als de referentiepersoon geen leefloon of steun van het OCMW ontvangen. Verzoeker concludeert dat bijgevolg ten onrechte is gesteld dat niet is voldaan aan de voorwaarden van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet. Verzoeker ziet hierin een onzorgvuldig onderzoek en een schending van de materiële motiveringsplicht.

Beoordeling

De in de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991 en in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen. Hij moet kunnen beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Deze artikelen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een ‘afdoende’ wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, zijnde artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Daarnaast stelt de Raad vast dat de gemachtigde in de motivering van de bestreden beslissing de documenten heeft opgesomd die verzoeker ter staving van zijn aanvraag om gezinshereniging heeft overgemaakt en gemotiveerd heeft waarom hij meende dat uit deze stukken niet blijkt dat verzoeker het bestaan van de afhankelijkheidsrelatie in het land van herkomst of origine heeft aangetoond die is vereist om als “ten laste” van de referentiepersoon te kunnen worden beschouwd.

Er blijkt dat verzoeker het niet eens is met de inhoudelijke beoordeling van de gemachtigde zodat hij veeleer de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in kennelijke onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Betreffende de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, merkt de Raad op dat het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toestaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Aangaande de opgeworpen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De beoordeling van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel gebeurt in het licht van de toepasselijke wetsbepaling.

Verzoeker verwijst naar artikel 40bis van de Vreemdelingenwet. Echter gaat de Raad ervan uit dat dit een materiële vergissing betreft en verzoeker de schending aanvoert van artikel 47/1 iuncto artikel 47/3 van de Vreemdelingenwet, tevens de rechtsgronden van de bestreden beslissing. Verzoeker verzoekt immers om gezinshereniging met de stiefvader van zijn feitelijke partner, hij moet bijgevolg als "ander familielid" beschouwd worden.

Artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

(...);

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;"

Artikel 47/3, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"§ 2. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel."

Verzoeker betwist niet dat hij dient aan te tonen 'ten laste' te zijn van de Nederlandse stiefvader van zijn feitelijke partner.

Met betrekking tot de interpretatie van het begrip "*in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de Burger van de Unie*" in artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat hoewel de bewoordingen "*in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin*", vermeld in artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet, niet geheel samenvallen, dit artikel de omzetting vormt van artikel 3, tweede lid, a) van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: de Burgerschapsrichtlijn).

Deze bepaling luidt als volgt:

"2. Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen: a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;"

De doelstelling van artikel 3, tweede lid van de Burgerschapsrichtlijn bestaat erin om het vrij verkeer van de burgers van de Unie te vergemakkelijken en de eenheid van het gezin te bevorderen. De eventuele weigering om een verblijf toe te staan aan een gezinslid van een burger van de Unie of aan een persoon die ten laste is van deze burger van de Unie zou, zelfs indien deze persoon geen nauwe verwant is, er immers toe kunnen leiden dat de burger van de Unie wordt ontmoedigd om vrij naar een lidstaat van de Europese Unie te reizen. De vereiste dat een derdelander in het land van herkomst ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie die gebruik maakt van zijn recht op vrij verkeer dient derhalve in het licht van deze doelstelling te worden geïnterpreteerd. Uit de bewoordingen van artikel 3, tweede lid van de Burgerschapsrichtlijn en van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet kan niet worden afgeleid dat een vreemdeling automatisch een recht op verblijf zou kunnen putten uit een "*fait accompli*"-situatie, waarbij hij gaat inwonen bij een burger van de Unie in het gastland terwijl hij voordien

geen gezin vormde met deze burger van de Unie of er ten laste van was of dat de verwerende partij in dat geval *“het land van herkomst”* zou dienen gelijk te stellen met *“het gastland”*.

Wat betreft de interpretatie van de begrippen *“land van herkomst”* en *“ten laste”*, verwijst de Raad naar de interpretatie die aan deze begrippen werd gegeven door het Hof van Justitie.

Uit het arrest Rahman (HvJ 5 september 2012, C-83/11) blijkt duidelijk dat de voorwaarde van het *“ten laste zijn”* betrekking heeft op een bestaande toestand in het land van herkomst. Aangezien er duidelijk sprake is van andere familieleden die de Unieburger *“begeleiden”* of zich bij hem *“voegen”*, houdt dit in dat het andere familielid dat zich bij de Unieburger *“voegt”* of de Unieburger *“begeleidt”* uit het buitenland komt. Dit brengt verder met zich dat het ‘ten laste zijn’ inhoudt dat de aanvrager ten laste was van de referentiepersoon in het land van herkomst vooraleer hij naar België kwam. Bijgevolg dient verzoeker, om als ‘ten laste’ te kunnen worden beschouwd, aan te tonen dat reeds eerder en dus voorafgaand aan de aanvraag, in het land van herkomst – zijnde een ander land dan het gastland – een afhankelijkheidsrelatie bestond tegenover de referentiepersoon, materieel en/of financieel.

Uit de arresten Jia (HvJ 9 januari 2017, C-1/05) en Reyes (HvJ 16 januari 2014, C423/12) blijkt dat de hoedanigheid van familielid *“ten laste”* voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid of door diens echtgenoot en dit omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien. Er moet sprake zijn van een situatie van afhankelijkheid die reëel en duurzaam is en niet slechts is voorgewend met het oog op de binnenkomst en het verblijf in het gastland (HvJ 5 september 2012, C-83/11, Rahman).

De noodzaak van financiële of materiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel. Bij gebrek aan een wettelijke bewijsregeling is het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarde van het *“ten laste”* zijn vrij en rust de bewijslast daartoe op de verblijfsaanvrager. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceren dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of verzoeker het bewijs van de voorwaarden levert. Hierop oefent de Raad een marginale wettigheidstoetsing uit.

Waar verzoeker stelt dat hij ruim voldoende bewijzen heeft voorgelegd dat hij en zijn gezin in het herkomstland ten laste waren van de referentiepersoon, acht de Raad het tegenovergestelde standpunt van de gemachtigde niet onredelijk, noch onzorgvuldig. Verzoeker verwijst naar de maandelijkse steun via de advocaat van de referentiepersoon van 10.500 pesos en stelt dat dit overeenkomt met 401,53 euro. De gemachtigde stelt dienaangaande:

“- document ‘bijzondere volmacht van vertegenwoordiging’ dd. 10.01.2011 waarin de referentiepersoon volmacht geeft aan een derde (advocaat-beheerder) om een geldsom te beheren en vanuit dit bedrag sommen te verstrekken aan betrokkene; bijbehorende kwitanties Oficina de Abogados y Notaria Sanchez Rosario & Asociados voor de periode november 2013 - oktober 2014

- [...]

Deze stukken werden reeds voorgelegd in het kader van de eerdere aanvraag gezinshereniging dd. 11.06.2019, en besproken en weerlegd in de bijlage 20 dd. 04.12.2019. Er kan dienstig naar verwezen worden.

In het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging werden volgende bijkomende en geactualiseerde documenten voorgelegd:

- bijkomende kwitanties Oficina de Abogados y Notaria Sanchez Rosario & Asociados januari 2011 - oktober 2013: in de bijlage 20 dd. 04.12.2019 werd met betrekking tot deze uitgekeerde sommen gemotiveerd dat ‘deze sommen (...) vooreerst, behoudens bewijs van het tegendeel, veel te laag (zijn) om daadwerkelijk in het levensonderhoud van een gezin van 4 ... te kunnen voorzien in die zin dat ze er effectief afhankelijk van zijn. ... Het wordt heden niet aannemelijk gemaakt dat zij vooreerst in het verleden en in het land van herkomst een gezin van 4 zou moeten onderhouden hebben met de voorgelegde bedragen die werden overgemaakt.’

De Raad stelt vast dat reeds in de bijlage 20 van 4 december 2019, waar de gemachtigde inderdaad dienstig naar kan verwijzen en die zich in het administratief dossier bevindt, aangaande die maandelijkse steun van 10.500 pesos werd gesteld dat: *“Verder mag hij [de gevollmachtigde advocaat] ook (o.a.) 10 500 pesos (= euro 179,5) aan betrokkene geven om te voorzien in levensonderhoud. Deze sommen werden haar overgemaakt via Oficina de Abogados [...]. Deze sommen zijn vooreerst,*

behoudens bewijs van het tegendeel, veel te laag om daadwerkelijk in het levensonderhoud van een gezin van 4 (...), te kunnen voorzien in die zin dat ze er effectief afhankelijk van zijn (eigen onderlijnen)."

Volgens de gemachtigde kwamen op 4 december 2019, bij het nemen van de eerdere weigeringsbeslissing, 10 500 Dominicaanse pesos overeen met 179,50 euro. De Raad stelt vast dat volgens de huidige wisselkoers 10 500 Dominicaanse pesos overeen komen met ongeveer 148 euro. Op het ogenblik van de thans bestreden beslissing, ogenblik waarop de Raad zich moet plaatsen, zijnde 22 juni 2020, was de waarde van 10 500 Dominicaanse pesos dus vermoedelijk tussen de 179,5 euro en 148 euro. In elk geval kan de Raad het wisselbedrag dat verzoeker naar voor schuift, zijnde 401,53 euro niet aannemen als maandelijkse steun van de referentiepersoon voor verzoeker en zijn hele gezin. De Raad acht het dan ook niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde wederom heeft geoordeeld dat de bijkomende geldstortingen die opnieuw 10 500 pesos per maand bedragen, behoudens bewijs van het tegendeel, te laag zijn om aan te nemen dat verzoeker en zijn gezin hebben kunnen voorzien in hun levensonderhoud in het herkomstland op basis van die bedragen. Waar verzoeker stelt dat deze bedragen ruim voldoende zijn om in de Dominicaanse Republiek te kunnen overleven, komt het hem toe dit met een begin van bewijs aannemelijk te maken, des te meer nu blijkt dat verzoeker verkeerdelijk uitgaat van het feit dat 10 500 Dominicaanse pesos zouden overeenkomen met 401,53 euro.

Waar verzoeker vervolgt dat ook in België de afhankelijkheidsrelatie zichtbaar blijft, nu de referentiepersoon ook de huur betaalt, heeft de gemachtigde dienaangaande het volgende gemotiveerd: *"kwitanties 'betaling huur' vanwege de referentiepersoon (sic) aan een derde voor de periode augustus 2015 - oktober 2016 en februari 2018 - februari 2019: echter, louter op basis van deze kwitanties kan niet opgemaakt welke huur betaald werd (er werd vb. geen bijbehorende huurovereenkomst voorgelegd) en of, en zo ja, in welke mate deze betalingen dienen beschouwd te worden als financiële steun vanwege de referentiepersoon aan betrokkene. Voor zover deze documenten dienen aanvaard te worden als begin van bewijs, dient opgemerkt te worden dat deze in hun geheel betrekking hebben op de situatie in België, en dan ook niet relevant zijn in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging."*

Verzoeker gaat niet in op de motieven van de gemachtigde dat niet kan opgemaakt worden op basis van de voorgelegde stukken welke huur werd betaald omdat geen bijbehorende huurovereenkomst is voorgelegd. Daarnaast stelt de gemachtigde ook dat die documenten betrekking hebben op de situatie in België. Verzoeker weerlegt dit pertinent motief niet. Verzoeker betwist immers niet dat de afhankelijkheidsrelatie reeds van in het land van herkomst moet worden aangetoond. Deze kwitanties, die betrekking hebben op de periode augustus 2015 tot oktober 2016 en februari 2018 tot februari 2019, kunnen dus in het licht van de afhankelijkheid in het herkomstland, niet relevant zijn aangezien verzoeker niet betwist dat hij sedert het najaar van 2015 met zijn gezin in België verblijft. De ratio legis van de gezinshereniging is immers niet dat een afhankelijkheid in België ontstaat, doch wel dat een gezinshereniging noodzakelijk is aangezien de verzoekende partij reeds afhankelijk was in het herkomstland van de unieburger.

Wat betreft het bewijs van onvermogen, stelt verzoeker dat hij dienaangaande een officieel document uit het land van herkomst heeft voorgelegd. Indien verzoeker hierbij doelt op de kadastrale attesten die hij heeft voorgelegd van 22 januari 2019 en van 28 februari 2020, stelt de Raad vast dat de gemachtigde aangaande de attesten van 22 januari 2019 heeft verwezen naar de motieven in de bijlage 20 van 4 december 2019. In die vorige bijlage 20 aangaande verzoeker leest de Raad dat: *"Attest van Dominicaanse Republiek, Ministerie van Financiën, Algemene Afdeling van het Nationaal Kadaster dd. 22.01.2019 waaruit blijkt dat er op datum van het attest geen onroerende goederen ingeschreven staan in de archieven van deze instelling op naam van betrokkene. [...] Echter dient opgemerkt te worden dat betrokkene sinds 2014 de Dominicaanse Republiek heeft verlaten, waardoor de relevantie van het attest niet kan worden vastgesteld. Verder zegt dit attest niets over eventuele inkomsten die betrokkene voor zijn komst naar België zou kunnen verworven hebben."*

Thans stelt de gemachtigde over de kadastrale attesten: *"geactualiseerd kadastraal attest dd. 28.02.2020 op naam van betrokkene en geactualiseerd kadastraal attest dd. 28.02.2020 op naam van de partner van betrokkene waaruit blijkt dat er op datum van deze attesten geen onroerende eigendommen geregistreerd stonden op hun naam in de Dominicaanse Republiek: echter, deze gegevens hebben betrekking op de situatie na de aankomst van betrokkenen in België, en zijn dan ook niet relevant in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging."*

Door gewoon te wijzen op het feit dat er een officieel document uit het herkomstland werd voorgelegd, heeft verzoeker de geciteerde motieven niet pogen te weerleggen.

Waar verzoeker verwijst naar een arrest van de Raad waarin de Raad heeft gewezen op het feit dat het begrip 'ten laste' in hoofdzaak een actieve ondersteuning vereist door de referentiepersoon en het bewijs van onvermogen daaraan ondergeschikt is, volgt uit het arrest Reyes dat wanneer een referentiepersoon over een lange periode regelmatig een som geld betaalt aan een descendent, die voor hem noodzakelijk is om te voorzien in de basisbehoeften, de feitelijke omstandigheden reeds van die aard zijn dat zij een reële situatie van afhankelijkheid kunnen aantonen. Een bewijs van onvermogen dient volgens die rechtspraak dan ook als bijkomend te worden beschouwd en kan vaak moeilijk geleverd worden (HvJ 16 januari 2014, C-423/12, punten 23, 26 en 27). Dit neemt echter niet weg dat dit veronderstelt dat over een lange periode een som geld is betaald, waarvan het Hof stelt dat die "noodzakelijk moet zijn om te voorzien in de basisbehoeften". Supra is uiteengezet waarom de Raad in casu de gemachtigde volgt dat dit niet is aangetoond voor verzoeker. Er is weliswaar over een lange periode regelmatig geld gestort aan zijn feitelijke partner, maar dat bedrag is zo gering dat niet zonder meer kan aangenomen worden dat dit noodzakelijk was om in de basisbehoeften van het gezin van verzoeker te kunnen voorzien.

Een onderdeel van verzoeker zijn middel heeft nog betrekking op de bestaansmiddelen van de referentiepersoon. Echter, de bespreking van dit onderdeel kan niet leiden tot de vernietiging van de bestreden beslissing, nu de Raad de gemachtigde volgt dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarde van artikel 47/3 van de Vreemdelingenwet, nl. aantonen reeds van in het herkomstland ten laste te zijn van de referentiepersoon. Daarnaast heeft de gemachtigde ook gesteld dat niet is aangetoond dat verzoeker reeds van in het herkomstland deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon. Op dit motief gaat verzoeker niet in in zijn verzoekschrift.

Een schending van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 47/1 en 47/3 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van de redelijkheidsplicht wordt niet aangenomen.

Het middel kan geen aanleiding geven tot de vernietiging van de bestreden beslissing.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf december tweeduizend twintig door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES